

Als rafelige schaduwen schoven de wolken over de bruine, pas ingezaaide akker. We hoorden het vliegtuig lang voor we het zagen. Het was de Engländer die de postronde vloog.

‘Dat is het mooiste wat ik al ooit heb gezien, va!’ riep ik uit.

Een zilveren, op en neer huppende vogel met de zon die schitterend over zijn vleugels danste. Verrukt wees ik omhoog en mijn vader lachte.

‘Een engel, Victor!’ riep hij, ‘hij daalt neer om u te komen halen!’ Hij snoof aan de lucht en ademde diep in alsof hij de machine wilde ruiken en proeven op zijn tong. De Engländer vloog bijna nooit over onze velden en het was de eerste keer dat ik hem zag. Mijn vader was in extase, net als ik, en hij voorvoelde het onheil niet. Mijn moeder wel. Alsof ze wist wat er te gebeuren stond, weigerde ze op te kijken, maar bleef staren naar de schaduw van het vliegtuig op de akker en toen de zon verdween achter de wolken, rilde ze.

‘Niemand let ooit op de schaduwen,’ mompelde ze.

Enkele seconden later viel het vliegtuig voor onze ogen uit de lucht, boorde zijn neus in de grond en ontvlamde tot een bal van vuur. We stonden er zo dicht bij dat de hitte mijn wenkbrauwen schroeide. Nog altijd zie ik in de spiegel de plek waar sinds die dag minder haartjes groeien.

’s Avonds aan tafel zei mijn vader somber: ‘Voor ik sterf, wil ik de lucht in. Vliegen gelijk de vogels.’

Mijn moeder noemde nadrukkelijk zijn naam. ‘Valère,’ zei ze en ze keek hem aan met die half bezorgde, half boze blik waarmee ze de laatste tijd vaker naar hem keek. ‘Leer eerst landen voor ge wilt opstijgen.’